

[Christmas Møller.]

Imidlertid, den Omstændighed at den socialdemokratiske Regering angribes af det kommunistiske Parti, samtidig med at det angribes af Højre og af Venstre, er det dog fuldkommen urimeligt at betegne som en Alliance. Paa samme Maade skulde jo det konservative Parti, da vi efter Oktobers Kriseforlig, og maaske fortsat, ikke længere er Fløjparti til højre, men blev angrebet paa den ene Side af Socialdemokratiet, paa den anden Side af Partiet Venstre, sige, at der var en Alliance i at angribe vort Parti.

Det er fuldkommen urimeligt at den højtærede Statsminister at tale om en Alliance mellem de to egentlige Oppositionspartier og saa det kommunistiske Parti. Nej, Sandheden er den — lad os blot tage Tingene ganske nøgternt og lige til, som de er —, at vi angriber hinanden, her paa Rigsdagen og andetsteds nøjagtigt efter den politiske Stilling, vi nu en Gang har indtaget overfor hinanden; i samme Øjeblik der er en Alliance mellem Socialdemokratiet og Venstre imod os, saaledes som vi saa den, for tre Fjerdingaar siden paa Forsvarsspørgsmaalets Omraade, saa ligger Angrebslinien paa een Maade — naar Forliget sluttes, som Oktoberforliget, paa andre Linier, saa ligger Angrebene anderledes. Det er ganske ligetil, saaledes og ikke anderledes maa det naturligvis være.

Og derfor siger jeg til den højtærede Statsminister, at vi Konservative kunde jo lige saa godt i hele det sidste Aar sige til Socialdemokratiet og Venstre: Hvad var det for en underlig, unaturlig Alliance, der var imellem Socialdemokratiet og Venstre om at angribe de Konservative? Venstre angreb os fra højre Side, Socialdemokratiet, støttet, saa godt det nu lod sig gøre af det radikale Venstre, angreb os fra venstre Side. Var det en Alliance mellem disse to Partier imod os? Naturligvis ikke, det var ud fra forskellige Synspunkter, at de angreb os, det ene, fordi vi ikke gik nok med, de andre, fordi vi var gaaet for meget med. Og paa nøjagtig samme Maade maa man naturligvis se paa de Konservatives og Vestres Angreb fra een Side og Kommunisternes fra en anden. Det, man maa gøre sig klart, er da efter min Opfattelse dette, at Socialdemokratiet ikke længere er Fløjpartiet til venstre paa samme Maade som man, i visse Henseender i hvert Fald, kan sige, at de Konservative maaske heller ikke altid har været og er Fløjpartiet til højre.

Til den højtærede Statsminister og til den højtærede Finansminister, som paa Grund af Forhandlingerne i London, ikke

kan være til Stede, vil jeg gerne sige, at jeg tror, det vilde være rimeligt og naturligt, om man bad Regeringen om i den nærmest kommende Tid at give det høje Folketing og Offentligheden i det hele taget en Plan over de økonomiske Forhold i den nærmeste Fremtid. Jeg forlanger naturligvis ikke, at man med Hensyn til Statens Økonomi skal give den mange Maaneder frem i Tiden, men rimeligt og naturligt vilde det være, om vi fik en Plan fra Regeringen om, hvilke Skattelove den ønsker i indeværende Aar, og hvilke Skattelove og nye Indtægtskilder den ønsker for Aaret 1933—34.

Med Hensyn til Statsministerens Bemærkning om Ejendomsskatterne, som Regeringen er villig til at gøre bevægelige — saaledes forstaar jeg det, en vis Del af Ejendomsskatterne skal ligge fast, men en anden Del af dem skal gøres bevægelige efter Priserne —, siger jeg, at vi er villige til at se paa Forslag i saa Henseende og at forhandle Forslag i Overensstemmelse med Planer i den Retning.

Jeg vil dernæst gerne vende mig med nogle enkelte Bemærkninger til de Udtalelser, der er kommet fra enkelte Medlemmer og navnlig et enkelt Medlem af Partiet Venstre. Jeg konstaterer med stor Utilfredshed og med megen Forundring, at ærede Medlemmer af Partiet Venstre, det ærede Medlem Hr. Duborg, det ærede Medlem Hr. Holstein og nu ogsaa her i Aften, synes jeg, det ærede Medlem Hr. Krag, aabenbart ønskede, at der skulde være en bred Vej, kan jeg sige, mellem de ærede Medlemmers Parti og vort. Og det nytter jo lidet, at man taler om Samarbejde, saaledes som ærede Medlemmer gør det, naar man lige har gjort det bedste, man kunde, for at Samarbejdet skulde være mindst muligt. Men det maa de ærede Medlemmer naturligvis selv om. For mig er der Grund til at svare med nogle ganske enkelte Bemærkninger.

Jeg vil da gerne først henvende nogle Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Duborg, om hvilket ærede Medlem jeg mener, hvis jeg maa udtrykke det paa den jævne Maade, at han kan tænke, og dermed mener jeg, at han virkelig kan tænke økonomisk og har vist her i Tinget tidligere og ogsaa ved denne Lejlighed, at han har en bestemt Opfattelse af de økonomiske Problemer. Navnlige eftersom det ærede Medlem efter min Opfattelse har denne Egenskab, er der Grund for mig til at sige til det ærede Medlem, som saa stærkt sagde til os, at vi skulde komme med Forslag, konkret udarbejdede Forslag: Ja, men skal det ærede